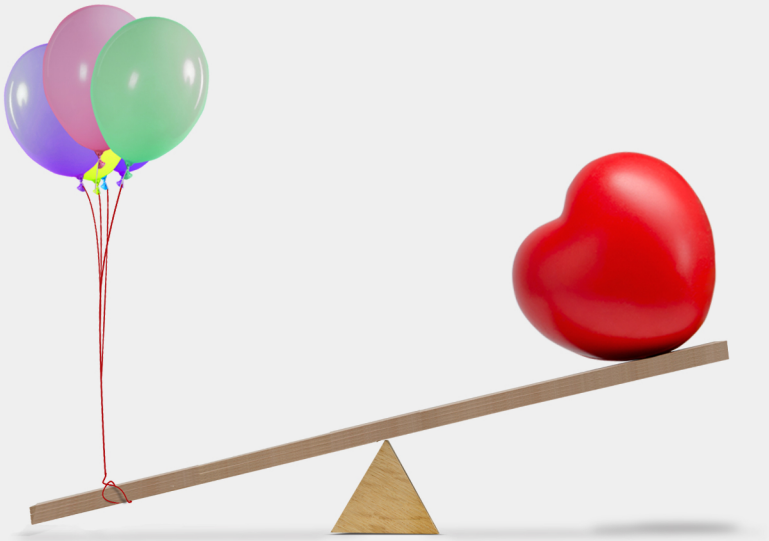
imkan'sızım

Sana kavuşma ihtimalim kalmayınca
İçimde tatlı bir sızıya dönüştün.

Senden sonra kalbim hiçbir şeyi kaldıramadı...

İlyas Şahin

Tilki Kitap

tilki
Kitap

Roman
İmkansızım
İlyas Şahin
ISBN 978-605-7946-55-3
1.Basım, İstanbul, Haziran 2019
Genel Seri: 675

Tilki Kitap©
Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Yayın Danışmanı: Ahmet Şerif Doğan
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Alev Sevgi
Mizanpaj: Büşra Dündar
Kapak Tasarımı: Haldun Kapar
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

İmkansızım

İlyas Şahin

Herkesin bir sızısı,
Bazılarının ise imkânsızı vardır.

***

Bir akşamüstü arkadaşla bir şeyler yemek için dışarıya çıktık. Dışarıda hafiften lodos vardı, şubat ayının bütün soğukluğunu iliklerimize kadar hissediyorduk. Bir dönerciye girip sıcak bir yere oturduk, siparişleri verdikten sonra dışarıyı seyretmeye başladım. Dışarıda lodostan uçuşan poşetleri, etekleri açılmasın diye eteğini tutan insanları büyük bir merakla seyre durdum. Dışarıyı seyrederken dalıp gitmişim uzaklara… Dalgınlığımı, bulunduğumuz masanın camına vuran ufak bir kız çocuğu böldü. Dikkatimizi çekmek için yapmıştı. 10 yaşlarında, uzun siyah saçlı bir kız çocuğuydu. Aramızda cam olduğu için ne dediği pek anlaşılmıyordu. Para istiyor sanıp elimi cebime attım, fakat üzerimde hiç nakit yoktu. Dudağımı büzerek "yok" der gibi işaret yaptım. O da ufak eliyle karnını tutup utangaç bir tavırla "karnım aç" der gibi baktı. Ben de elimle işaret edip içeri çağırdım, sevinerek içeri geldi.

Hava soğuk olmasına rağmen ayağında terlik vardı. Siyah saçları epeydir ne yıkanmış ne de taranmıştı. Hemen bitişiğimdeki masayı göstererek "Otur," dedim. Sandalyenin ucuna oturdu, her an kovacaklarmış gibi tedirgindi. Gözleri ürkek bir kuş gibi sağa sola kayıyordu sürekli. "Usta, bir döner de ufaklığa çek," dedim. "Yanında ayran da olsun mu?" dedi, "Olsun," dedim. Gözleri güldü ufaklığın. Mekânın sahibi "Paket mi yapayım?" diye sorunca, anladım ki o ufacık bedenden rahatsız olmuşlardı. Ben ne kadar orada, onların gözüne soka soka o ufaklığı orada doyurmak istesem de ufaklığın rahat yemek yiyemeyeceğini bildiğim için paket yapmalarını söyledim. Paket hazır olunca ufaklığa verdiler. Kapıdan çıkarken utanarak ettiği teşekkür hâlâ gözlerimin önünde. O kadar içten ve o kadar masumdu ki… Sevinerek çıktı gitti kapıdan. Cebine harçlık koyamadığım için içimde bir burukluk oldu. Daha sonra yemekleri yiyip dükkândan çıkınca, karşı kaldırımda iki kız çocuğunun oturduğunu gördüm. Bir tanesi döner aldığım çocuktu. Soğuk kaldırıma oturmuşlar, aldığım döneri de kardeş payı yapmış yiyorlar, ayranı da beraber içiyorlardı. Hani kardeşimizin ağzı değdi diye aynı bardaktan su içmiyoruz ya, heh, bizlere inat aynı bardaktan içiyorlardı ayranlarını. İçimden "Hiç büyümeyin," dedim, "Hep böyle kalın…" Çünkü belli ki yüzleri gibi bahtları da karaydı. Bizim içimiz kirlenmiş, onların ufak bedenleri. "Hiç büyümeyin," dedim tekrar. "Çünkü o soğuk kaldırımlarda, beraber yudumladığınız ayranın tadını bir daha hiçbir şeyden alamayacaksınız. Bir gün büyüyüp insanların soğukluğunu görünce, kaldırımın soğukluğunu özleyeceksiniz. Şu an tek sıkıntınız karnınızı doyurmak. Oysa ne büyük bir sıkıntı, ne kötü bir şey açlık. Fakat büyüdükçe, açlıktan

daha büyük sıkıntılarınız olacak; mesela sevilmeyeceksiniz, belki de dışlanacaksınız. Kim bilir, belki de terk edileceksiniz. O yüzden büyümeyin," dedim. "Biliyorum aç kalmak, soğuktan parmak uçlarını hissetmemek çok kötü. Ama hepsi geçiyor, her ne kadar aç kalsanız da biri karnınızı doyuruyor, her ne kadar üşüseniz de elbet yaz geliyor. Bir gün büyüdüğünüzde inşallah sokakta yalınayak, aç karnınıza gezdiğiniz günleri özlemezsiniz…" diyerek son defa baktım onlara ve onların yerinde olmak istedim o an. Soğuk kaldırım ve açlık, şimdiki acılarımdan daha sıcak. Gözlerime gelen iki damla yaşı sildim, hayatım boyunca en kötü şeyin açlık olduğunu düşünüyordum; sonra öğrendim ki en kötü şey sevgisizlikmiş.

***

Ben İlyas, 27 yaşındayım, hayatın bütün acı gerçekleriyle yüzleştim. Bir an önce büyümek istediğim bir çocukluk hayatım oldu. Fakat büyüdükçe hayat daha da yaşanılmaz hale geldi. Büyüdükçe güçlenirim, zorluklarla daha kolay baş ederim derken bütün zorlukların altında ezildim. Kader sırtıma taşıyacağımdan fazla yük yükledi, yine de sitem etmedim; çünkü en zenginin en güzeline, en fakirinden en çirkinine hayattaki herkes bir şekilde acı çekiyordu. Gülümseyen yüzlerin bile altında kanayan yaralar olduğunu biliyordum. İstisnasız her insan bir şekilde acı çekiyordu, o yüzden isyan etmedim, aç kaldığım zamanlar aklıma Afrika'daki çocukları getirdim. Yırtık ayakkabı giymek zorunda kalınca, sokakta yalınayak yürüyen çocukları gözümün önüne getirdim. Birisi, "Sen çirkinsin" deyince gücenmedim, gözleri görmeyen insanları hayal ettim. Sarılacak kimseyi bulamayınca ağlamadım, kolları olmayan insanlar geldi aklıma… İsyan etmemem için bir sürü neden biriktirerek geçirdim çocukluk yıllarımı. Tek şikâ-

yetim kalabalık içinde bir başıma kalmamdı. Bir tek Karapençe adını verdiğim bir kedim vardı, 10 yaşımdayken bulmuştum, daha ufacık bir yavruydu onu bulduğumda. Ölmek üzereydi, onu alıp şırıngayla süt vererek beslemiştim. O günden sonra beni asla terk etmedi, hatta beni terk etmeyen tek varlık oydu diyebilirim. Çocukken çok aç kaldım, çok çile çektim. Açlıktan büyük bir sıkıntı yoktur diye düşünürken büyüdükçe bu fikrim değişti. Meğerse aşk acısı diye bir şey varmış, öğrendim. Zor oluyor ama yaşanılıyor. Hayat bir şekilde güldürüyor ama mutlu etmiyor. Öyle bir acı ki, ölmek istiyor ölemiyor, gülmek istiyor ama gülemiyorsun. Çaresiz kalıyorsun, bütün umutların suya batıyor. Çoğu geceler güneş doğmak bilmiyor. Doğan güneş de onu sana getirmiyor; tutmak istiyor tutamıyor, görmek istiyor göremiyorsun. Yanan yüreğini gözyaşıyla söndürüyorsun, ne zor bir şey… Kadere isyan etme noktasına geliyorsun ama yapamıyorsun, aklına senden fazla acı çekenler geliyor. Kanserken eşi tarafından aldatılan Murat Göğebakan geliyor aklıma mesela… Sonra diyorum ki kendime, "İlyas, bu güzel adam bile isyan etmemiş, hem de acının en koyusunu, ihanetin en çirkinini yaşamış. Buna rağmen o isyan etmemişken sana ne oluyor?" diyorum. Yine susuyor, yine kaderime boyun eğiyor, sadece ve sadece şu kelimeleri döküyorum dilimden: "Keşke hiç büyümeseydim…"

ÇOCUKLUĞUM

Son ders zili çalmış, bütün çocuklar aceleci bir şekilde evin yolunu tutmuştu. Ben ise savsaklana savsaklana gidiyordum eve. Çünkü diğer çocuklar eve gidince çantalarını bir köşeye atarak ya yemeklerini yiyecek ya da televizyon karşısına geçip en sevdikleri çizgi filmleri izleyeceklerdi. Ben öyle değildim, eve gittiğimde ailem beni çalıştıracaktı. Yemek için bir şeyler varsa atıştıracak, sonra da ailemin verdiği işleri yapacaktım. Genelde evimize hayli uzaklıkta olan dereden odun toplamaya giderdik ki çoğu zaman el arabasını tıka basa doldururduk; arabayı eve taşıyana kadar canım çıkar, eve gelince de hava kararmış olduğu için arkadaşlarımla oyun oynayamazdım. Getirdiğimiz odunları kesmek de asli görevlerimden biriydi. Yazın odun toplayıp kışı rahat geçiriyorduk. Kışın yapacak pek bir işim olmuyordu. Sobayı yakıp akşama kadar dibinde kardeşlerime kitap okuyordum. Evde televizyonumuz

yoktu. Oturup çizgi film izleyemiyorduk ama masal kitaplarındaki kahramanları gözümüzde canlandırıyorduk. Yani televizyonun eksikliğini pek hissettiğimiz söylenemezdi. Zaten televizyon olsa bile oturup izlemeye vaktimiz olmuyordu. Bir sürü iş vardı evde, odun toplamaya gitmesem bile illa başka şeyler çıkıyordu. Sırf bu yüzden yavaş adımlarla istemsizce gidiyordum eve. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, işi bırakıp az bir oyuna dalsam ya annemden ya da babamdan mutlaka dayak yiyordum. Anne baba şefkati görmeden, huzurlu bir aile özlemi çekerek geçiyordu günlerim. Ne yeni kıyafetlerim oldu ne de sıfır bir ayakkabım. Maddi durumumuzun pek iyi olduğu söylenemezdi, ayrıca kalabalık bir aileydik. Kardeşlerimi saymak için bütün parmaklarımı kullanmam gerekiyordu. Dile kolay, on çocuk... Yani ailemin durumu iyi olsa bile hepimizi giydirmekte yine de zorlanırlardı. Sağdan soldan gelen eski kıyafet ve ayakkabıları giyerek gidiyorduk okula. Durumu iyi olan bazı aileler giymedikleri eski kıyafetleri anneme veriyorlardı. Annem de kıyafetleri eve getirirken yolda birçoğunu dağıtıyordu. Bizden kötü olmasınlar ama durumları kötü olan aileleri görünce onlara acıyıp bir kısmını onlara veriyordu. Kardeşlerim ve ben bu duruma çok sinirleniyorduk, en çok bizim ihtiyacımız vardı ve hepsi bizim hakkımızdı. Ne kadar sinirlenip kızsak da anneme tek laf edemiyorduk. Her ne kadar bu duruma gocunsak da üzülsek de aslında o kadar çok şey katıyordu ki bize. En azından ihtiyacımız varken paylaşmayı öğreniyorduk ki bu, dünyada yapılan en güzel iyilikti. Ve kimse ihtiyacı varken paylaşım içerisine girmiyordu. Biz ise daha ufacık yaşımızda öğreniyorduk, anneme ne kadar kızsak da sinirlensek de zamanla hak vermeye başlamıştık.

Benden büyük iki ablam, bir de abim vardı. Abim o zamanlar askerdeydi. Ablalarımdan büyüğü ise evlenmişti. Sekiz kardeş kalmıştık evde ama yine de geçim sıkıntısı bir kâbus gibi üzerimize çökmüştü, sefaletin içinde boğuluyorduk adeta. Yardımsever insanlar dışında yardım eli uzatan yoktu. Yardımsever, merhametli insanların sayıları o kadar azdı ki… Yaptıkları yardımlar ne bizi doyurmaya ne de giydirmeye yetiyordu. Yine de bu insanların varlığı bize o kadar çok şey katıyordu ki. En azından ben ve kardeşlerim bu merhamet sahibi insanları örnek alarak büyüyorduk. İleride olur ya, durumumuz elverirse biz de yardım edecektik ihtiyacı olanlara. Yani bu insanlar verdikleri kıyafetler ile bizim bedenimizi örtmekten çok kalbimize vefayı aşılıyorlardı. Biz eski, yırtık kıyafetlerle de giderdik okula, yapmadığımız şey değildi. Yırtık ayakkabılarla okula çook gittim, kışın soğuğunda ayağıma dolan kar suyundan ayak parmaklarımı bile hissetmediğim oldu. Eğer vefalı insanlar karşımıza çıkmasaydı, vefalı insanların varlığından bihaber şekilde, onlara imrenerek büyümeseydim büyüyünce acımasız, vefasız, kalpsiz bir insan olabilirdim; şimdi birçok insanın olduğu gibi.

Yokluğun sefaletinde öyle bir boğulmuştuk ki, nasıl bir şey olduğunu bilmediğimiz varlığın hayalini bile kuramıyorduk. Giymeye bir şey bulsak yemeğe bir şey bulamıyor, yazmaya defter bulsak çizmeye kalem bulamıyorduk. Yokluk işte, hiçbir zaman her şeye aynı anda sahip olamıyorduk. Babam inşaat işçisiydi. Çalıştığı, mutfak alışverişine anca yetiyordu. O da çalışırsa… Genelde işe gittiği pek söylenemezdi. Çalışmadığı zamanlar veya çalışıp da parasını alamadığı zamanlar çok zor oluyordu. Öyle günlerde eve hep eli

boş geliyordu. Açlıktan guruldayan midemizi doyurmak anneme kalıyordu. Allahtan annem köy kadını olduğu için taş dışında her şeyden yemek yapabiliyordu. He ne kadar pazardan alınanların yerini tutmasa da, karnımızı doyurmak için annemiz ne pişirirse yiyorduk. Yani hiçbir zaman diğer çocuklar gibi, önümüzdeki yemeği yemiyoruz diye annemizden dayak yemedik. Hatta fazla yedik diye erkenden sofradan kaldırdığı çok oldu, doymadan sofradan kalkmak zorunda kalmak ne kadar zordu, sefaletin en acı yanıydı. Annemin bizi doyurmak için sarf ettiği çabanın yarısını bile sarf etmiyordu babam. Tabii annem bu duruma çok fazla içerliyordu. Babama "Git çalış, ekmek parası kazan" dediği zaman da dayak yiyordu. Artık babama söz geçiremeyeceğini anlamıştı. Babamla inşaatlara gitti, bizi de götürdü. Bu sefer de çalıştığımız ev sahiplerinden paramızı alamadık. Bir kere olsun gün yüzü görmedik. Sanki hayat bizi yoksullukla sınıyordu, fakirsin sen fakir kal der gibi, nereye el attıysak tutunamıyorduk. Diğer insanlar gibi her şeye sahip olmak için ne kadar çaba sarf etsek de çalışsak da, bu sefer paramızı alamıyorduk. Zor oluyordu emeğimizin karşılığını alamamak… Ne olursa olsun emeğin karşılığı verilmeliydi. Emek karşılıksız bırakılınca çekilen zorlukların, kırılan heveslerin hepsini daha ufak yaşlarımda tatmıştım. Çalıştığımızın karşılığını alamıyorduk, aldıklarımız ise boğazımızı doldurmaya yetmiyordu. Her gece yatağa girdiğimizde açlıktan kıvranarak uyumaktan gerçekten bıkmıştık. Çoğu geceler kardeşlerime masal okurdum. Eğer masalda yiyecek bir şeylerden bahsediliyorsa iki dakika susup o yiyeceği hayal ediyorduk. Hansel ve Gratel'deki yaş pastadan evleri az mı hayal etmiştik…

Sokakta oynarken annemin dolu dolu poşetlerle eve gittiğini görünce hemen oyunu bırakıp eve koştum. Kesin yiyecek bir şeyler aldı diyerek sevinçle girdim eve. Ama o da ne, yiyecek dolu sandığım poşetlerin hepsinde kilolarca baharat vardı! Her çeşitten kilolarca baharat... Bu kadar baharatı ne yapacağız diye düşünürken annem elime bir sürü ufak poşet verip her poşete birer bardak baharat koymamı ve ağızlarını zımbalamamı tembih etti. Hâlâ bu baharatları ne yapacağımızı düşünüyordum. Çok geçmeden hepsini poşetledik. Annem hepsini bir çantaya doldurdu, altı aylık kardeşim Rabia'yı da sırtına bağlayıp çıktı gitti. Akşam eve geldiğinde bir tane bile baharat yoktu. Kapı kapı dolaşıp hepsini satmış. Bir tomar para çıkardı, "Bu baharatçının, bu yeni alacağım baharatın parası, bunla da un alırız," diye söylendi. Veresiye aldığı baharattan iyi para kazanmıştı. Tabii benim gibi kardeşlerimin de yüzü gülüyordu. Un alacaktık. Ekmeğimiz olsun yetiyordu bize. Ama annemin parası un almaya yetmemiş, o da kepek almıştı. Kepekten yapıyorduk ekmeği ama un ekmeği kadar lezzetli olmuyor, yanında katık olmadan da yenmiyordu. Annem artık haftanın her günü satışa gider olmuştu. Bir gittiği yere bir hafta sonra tekrar gidiyordu. Artık sabit müşterileri bile olmuştu. Annemden başka yerden baharat almıyorlardı. Tabii semtten semte satış miktarı değişiyordu. Her mahallede istediği gibi iş yapamıyordu. Bazı zamanlar hiç satış yapamadığı bile oluyordu. Babam ise annem iş hayatına atılınca işlerini hepten boşlamış, artık işe pek gitmez olmuştu. Bu durum bizim gibi annemin de zoruna gitmiş olacak ki babama sitem dolu sözler sarf etmişti. Babam da sinirlenip annemi dövmüştü. Annem dayak yemek pahasına da olsa hiç susmaz, babama

çalışması için baskı yapardı. Ama nafile, babam kılını bile kıpırdatmazdı. Yine bir gün çok büyük kavga ettiler, babam atlayıp köye, annesinin yanına gitti. Artık koca evin yükü annemin omuzlarındaydı. Zor oluyordu, annemin satış yapamadığı zamanlar aç kalıyorduk. Yine öyle bir gündü. Annem satış yapamamış, kara kara düşünüyordu. Ablama dönüp "Pazar çantasını al, pazara gideceğiz" dedi. Ben şaşırmıştım, bir yandan da yüzümde gülücükler açmıştı. Sonra bana dönerek "Sen de üstünü değiştir, el arabasını sen süreceksin," dedi. Koşarak hemen üstümü çıkarttım. El arabasını pazardan aldıklarımızla dolduracaktık. Çok sevinçliydim, bir yandan da annem pazar yapacak parayı nerden buldu diye düşünüyordum. "Aman, bana ne!" diyerek annemin yanına gittim. Hemen el arabasını alıp sokağa çıktım. Annem biraz asabi bir şekilde "Hemen gitmeyeceğiz, arabayı içeri sok" diye bağırdı. "Olsun," dedim, "Geç gitmek hiç gitmemekten iyidir." Sonra kafama dank etti, akşam olunca pazarda fiyatlar düşüyordu, annem o yüzden akşamüstü gidecekti. Büyük bir sabırsızlıkla havanın kararmasını bekledik. Ben daha fazla dayanamayıp annemi çekiştirdim: "Hadi anne, pazar kapanacak, gidelim." Annem havanın kararmakta olduğunu görünce yerinden kalktı, ablamı da alıp pazarın yolunu tuttuk. Yol boyu sevinçten uçuyordum adeta. O da neydi, pazara geldiğimizde herkes tezgâhlarını toplamış, koca pazarda birkaç tezgâh kalmıştı; onlar da tezgâhlarını kaldırıyordu. Bütün hayallerim yıkılmıştı. Karnımızı tıka basa doyuramayacaktık. İşin kötü yanı ise evdeki altı kardeşim de açtı. Annemin tezgâhlarını kapatmak üzere olanlardan bir şeyler alacağını umut etsem de annem onların tezgâhına yanaşmadı bile... Annemle ablam boş pa-

zarda yürüyor, bense arkalarından arabayı sürüyordum. Annem biraz daha yürüdükten sonra bir çöp öbeğinin yanına geldi. Eliyle karıştırıyor, bir yandan da çöpün içinden bulduğu ezik domatesleri, biberleri, patatesleri ayırıyordu. Ablamla ben anneme öylece bakarken annem hiddetle, "Ne bakıyorsunuz, doldurun hemen çuvala!" diyerek bizi azarladı. Utana sıkıla annemin ayırdıklarını çuvala doldurmaya başladık. Havanın karanlık olması iyiydi, insanlar bizi görmüyordu, rezil olmuyorduk. Gerçi rezil olacak bir şey yapmıyorduk ama ben utanıyordum. Hele o haldeyken arkadaşlarım görecek diye ödüm kopuyordu. Pazardan geçen insanların bize iğrenerek baktıklarını seziyordum. Daha fazla bu bakışlara maruz kalmamak için annemin ayırdıklarını hemen çuvala doldurup el arabasına yükledim. Tam evin yolunu tutup pazardan çıkmak üzere iken yaşlı bir amca karşımıza çıktı. Uzun süredir bizi izliyor olsa gerek, anneme dönerek "Kızım, bu topladıklarınızı ne yapacaksınız?" diye sordu. Annem utancından başını öne eğdi, bir müddet cevapsız kaldıktan sonra "Hayvanlara vereceğim amca," diye cevap verdi. Amcanın da yüzüne bir tebessüm geldi, "Hee, ben de yiyeceksiniz sandım kızım, kusura bakma…" diyerek uzaklaştı. İnsanların bize acıyarak yardım etmesini annem kabullenemiyordu. Evet, belki de acınacak haldeydik ama yine de annem kendisini acındırmadı. Eve yaklaştıkça bendeki utanç yerini yavaş yavaş sevince bırakıyordu. Ezik, çürük de olsa karnımızın doyacak olması beni anlatılmayacak kadar mutlu etmişti. Eve geldiğimizde annem ezik domateslerden bir güzel menemen yapmıştı ki… Uzun zamandır karnımızın ilk defa bu kadar çok doyduğunu hissetmiştik. Bu toklukla sabah kahvaltı bile yapmadan okula gidebilirdik.

Ama bir araba domates biberimiz vardı. Sabah uyandığımızda annem domatesle biber kızartması yaptı. Doya doya yiyerek okulun yolunu tuttuk. "Keşke her gün tok bir şekilde okula gitsem…" diye iç geçirdim. Derslerimi düşüneceğim yerde, akşam eve gittiğimde acaba yemek olacak mı diye düşünüyordum. Buna rağmen derslerimde çok başarılıydım. Sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biriydim. Fakat üstümde yırtık ayakkabı, yamalı ve yakasız önlük olduğu için birçok hoca beni pek sevmiyordu. Birkaç tane öğretmen dışında uzun süredir yıkanmayan kirli saçlarımı okşayan öğretmen de yoktu. İnsanların giyimine göre sınıflandırıldığını daha ilkokul sıralarında öğrenmiştim. İlk başlarda üzerimdeki eski püskü kıyafetler yüzünden, insanların bana iğrenerek bakmalarını kaldıramıyordum. Sonraları takmamaya, bu iğrenç bakışları görmemeye başladım. Tabii bunda sınıftaki arkadaşlarımın payı çok büyüktü. Birkaç tane şımarık çocuk dışında hiç kimse beni kıyafetlerimden dolayı dışlamıyordu. Çoğu kez sırama oturur, düşüncelere dalardım; böyle iyi kalpli çocukların olduğu bir sınıfta çok şey öğrenebilirdim. Bana en başta, durumu olmayanları dışlamamayı öğrettiler. Eğer onlara değil de çevremdeki yetişkinlere veya hocalarıma baksaydım, şu an belki ben de üzerinde yırtık bir elbise ile dolaşan birini gördüğümde iğrenerek bakacaktım. Fakat nerede üzerinde eskimiş kıyafetleri olan birini veya kışın soğuğunda ayağında terlikle dolaşan bir çocuğu görsem, yüreğim öyle derinden sızlıyor ki… Bu çok önemli. Çünkü vicdanını kaybetmeyen herkesin böyle bir durum karşısında yüreği buz keser ve kalbi titrer. O ayağında terlik olan ufacık bedenin yerine kendisini koyar. Hâlâ vicdanlı olmamı şüphesiz ki geçmişimde beni dışlama-

imkan'sızım

Her şeye rağmen özlemek güzel. Dönmeyecek biri bile olsa özlemek, hasret kalmak gerçekten yaşama tutunmak için geçerli nedenlerden bazıları. Evet, belki ona bir daha sarılma ihtimalim yok, bütün bu ihtimalleri başkasının ayağına basarak sonlandırdı. Bir daha bu kadar çok sever miyim, sevebilir miyim bilmiyorum. Kim bilir, belki eskisinden fazla seveceğim, daha tutkulu bir aşk yaşayacağım. Ama içimde ne bir ümit ne de bu ümidin gerçekleşmesi için bir heves var. Evet, bir başkasını sevebilme ihtimalim var, fakat yoruldum artık. Sonunu bilmediğim okyanuslara bir ihtimal için yelken açmaya cesaretim yok. İçimde geçmişe dair küllenmeyen hasret dururken, kalbim hâlâ onun aşkıyla çarparken başkasının denizine yelkenlerimi indiremem. Onun gözünde bir hiç bile olsam ben hâlâ kendimi ona ait hissediyorum. Kafamı kaldırıp başkasına baksam bunu ihanet sayıyorum, o ise her gece onun omzuna yatarak uyuyor. Biliyorum, bu hiç adil değil; sitem etmem için, isyan etmem için çok geçerli bir neden gibi duruyor. Çünkü onun başını en çok benim omuzlarım hak etmişti, çünkü onun saçlarını en iyi benim ellerim okşamıştı. Yok işte, bir daha da olmayacak. Yine de isyan etmiyorum, onunla yaşadığım her saniye için, bana onu sevmeyi nasip eden Rabbime hamdediyorum.

İlyas Şahin

ilyasensar

tilki Kitap

9786057946553